

О. П. Корусь

Щербина Владислав Іванович

ЩЕРБИНА Владислав Іванович (27. 10. 1926, смт Вознесенськ, нині місто Миколаївської обл. — 26. 02. 2017, Київ) — скульптор фарфору. Чоловік [О. Жникруп](#), батько [Л. Лозової](#). Член НСХУ (1960). Закінчив Одеське художнє училище (1950; викладач *А. Чубін*). Працював модельником, скульптором на Городницькому (1950—51), скульптором на Баранівському (1951—54, 1960) фарфорових заводах (обидва — Житомирська обл.), скульптором, головним художником (1963—64, 1975, 1986—87) на Київському експериментальному кераміко-художньому заводі (1954—88), головним художником у кооперативі «Дністер» (1990—93) і малому підприємстві «Стандарт» (1993—96; обидва — Київ). Водночас був членом Всесоюзної та Республіканської художніх рад (1960—88), республіканської комісії з декоративного мистецтва (1962), головою бюро секції декоративного мистецтва НСХУ (1962—65). Автор понад 700 скульптурних творів у фарфорі, кераміці, бронзі, дерев'яній скульптурі. Їх переважну кількість закуплено Художнім фондом Міністерства культури СРСР. Моделював сервізи, сувеніри, подарункові вироби (вази, фляги, куманці), створював для них розписи та малюнки для деколі; від 1960 працював над виставковими тематичними композиціями. Творчі орієнтири Щ. змінювалися відповідно до естетичних запитів часу; основні серед них — натуралізм, мінімалізм і полістилізм. Найвагомий доробок — у галузі фарфорової пластики, для якої характерні розмаїття тем, сюжетів та художніх прийомів; його роботи передають різні відтінки настроїв — від ліричних до емоційно-піднесених, деякі позначені теплим гумором. Подарункові вироби і скульптуру на Всесоюзних художньо-технічних радах фарфорово-фаянсової промисловості неодноразово визнавали одними з найкращих зразків кераміки; на Республіканському конкурсі на кращий сувенір їх удостоєно 3-ї премії (1962). У 1970—80-х рр.

розробляв моделі скульптур для виготовлення в оргсклі на базі Київського виробничого комбінату «Художник»; 1988—2007 здійснював творчі пошуки в галузі кераміки, бронзи, дерев'яної скульптури; 2007—16 у власній майстерні поновив роботу у фарфорі. Учасник всеукраїнських, всесоюзних, міжнародних мистецьких виставок від 1951. Персональні — у Києві (1962, спільно з [І. Аполлоновим](#) та [І. Віцьком](#); 1993, 2006, 2011—12, 2015—16), Мінську (2013), Вінниці, Вознесенську, Сумах, Чорноморську (Одеська обл.; усі — 2017, посмертні). Деякі твори зберігаються в Національному музеї українського народного декоративного мистецтва (Київ), Національному історико-етнографічному заповіднику «Переяслав» (Київська обл.), Вознесенському та Харківському художніх музеях, Чорноморському музеї образотворчих мистецтв (Одеська обл.), Хмельницькому краєзнавчому музеї.

Фотоілюстрації

Рекомендована література

1. Сангурська Т. Творчість Владислава Щербини // Музей українського народного декоративного мистецтва: Зб. наук. пр. Вип. 49. К., 2006;
2. Мастера украинской фарфоровой пластики. Владислав Щербина: Комплект открыток. К., 2008;
3. Корусь Е. П. Фарфоровая пластика Владислава Щербини // Антиквар. 2011. № 5;
4. Її ж. Владислав Щербина. Фарфор и керамика. К., 2016;
5. Фарфор — сенс мого життя. Мала пластика Владислава Щербини: [Буклет-каталог творів В. Щербини в Музеї образотворчих мистецтв ім. О. Білого]. К., 2017.

Бібліографічний опис:

Щербина Владислав Іванович / О. П. Корусь // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2023. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-878795>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).